

Huwelijksaanzoen

(Januari 2011)

Morgen beloof ik haar eeuwige trouw. Dat heb ik haar beloofd. Sterker nog: ik heb haar gevraagd of dat mocht, haar eeuwige trouw beloven. Nu, aan de vooravond van deze dag, -die volgens velen de mooiste van je leven is- zie ik mezelf zitten, staan, wandelen, zitten, opstaan en ijsberen. Niet van de koude, maar van de onrust in m'n hoofd, in m'n benen en in m'n hart. Zo'n simpel woordje. Twee letters lang en toch ben ik het aan het repeteren. M'n oksels transpireren als een toneelspeler die zijn tekst kwijt is. Voor de spiegel ben ik aan het oefenen op toon, intonatie, klankkleur.... Wat ik voor haar voel moet morgen te horen zijn: gevoel, passie ja, het moet er in doorklinken. Een koele afstandelijkheid, alsof het me niets kan schelen, tja dat past me eigenlijk veel beter. Dan valt de werkelijkheid daarna niet zo tegen. Of zal ik het in het Gronings doen: 'Joa, vanzelf laiverd'. Dat klinkt wat nonchalanter. Vooral dat laiverd maakt de lading wat minder zwaar. Lieverd, of erger nog: schat, klinkt me te zoet, te klef. Ach, waarom hou ik eigenlijk van je? Ik kan het niet onder woorden brengen. Probeer het op te schrijven, maar de inkt is net zo dun als de liefde, er komt geen letter op papier, terwijl ik anders m'n letters, woorden, zinnen die een verhaal vormen, meestal wel paraat heb. Als ik dit niet kan beargumenteren, waarom stap ik dan in een huwelijksbootje waarvan ik bij voorbaat weet dat één op de drie zinkt? Waarom zwemmen in een zee van verliefdheid, liefde en trouw als pootje baden eigenlijk al genoeg is? L'Amour. Er zijn duizenden liedjes over geschreven, bibliotheken staan er vol mee, maar het is toch niet als een boek te leen? Dat weiger ik te geloven. Voor je het weet is het uitgelezen of leg je het halverwege in de kast en rest de desillusie van de verloren tijd die je ermee gemorst hebt. Liefde, wat is dat eigenlijk. Een containerbegrip waar we samen, alles en elkaar in dumpen? Wat als die liefde eb is? Hoe gaan we dan de vrede bewaren, want overal is toch wel eens een conflictje, nietwaar? Doen we dat ontwapenend met een inschikkelijke vredesduif met de doornige roos van het leven in haar snavel, of vanuit de hoogte, als een F16, bewapenend met bommen van het eigen-gelijk waarmee we elkaars hart platbombarderen? Vragen waarop ik me geen antwoord weet. Mijn liefde voor jou, maar waarom speciaal voor jou? Verdorie: morgen ga ik met je trouwen en ik kan aan de vooravond niet eens beargumenteren waarom ik je lief heb, of zoals de Vlamingen het laagdrempelig, zo lieflijk zeggen: 'ik zie ge graag'. Is het omdat de liefde geen reden kent, geen argument nodig heeft? Of is liefde zelf de reden? Zullen argumenten waarom ik van je hou, de ware aard van de liefde teniet doen? Ik zie alleen maar vraagtekens maar weet dat jij het antwoord bent. Daarom zal ik morgen flink zijn en ja-zeggen, want dat heb ik zonder uitleg van reden je beloofd.

Het was een mooi moment, het "Ja"-woord" Zij deed dat zo lief, maar over m'n eigen "ja" valt wel iets af te dingen. Het klonk te weifelend en toch had het wel iets, met een niet te repeteren brok in de keel. Dan die kus die daarop volgde. Heel spontaan zette ik m'n bril af want brillengeklets, monturen die tegen elkaar aan tikken, glas op glas geeft alleen maar gekras en dat al na tien seconden huwelijk, dat wilde ik niet. Jij, m'n bruid, die ik nu m'n vrouw mag noemen, je zette tegelijkertijd je bril van je prachtige neus. Liefde maakt blind hoor je wel eens zeggen, maar dat is onzin natuurlijk. Verliefdheid, dat maakt pas blind omdat je dan alles door een roze bril bekijkt, gedragen op een wolk van buikvlinders. Een objectieve kijk op de werkelijkheid is weg, ik lijk wel aangeschoten in een mini-psychoselandschap van m'n gevoel waarbij de ratio verzuipt in my feelings for you, zonder enig taboe. Jij, m'n drijvende kurk in m'n leven.

Verliefdheid, het plaatst je op een voetstuk, een voetstuk die je nu als een bril afzet. We kusten elkaar zonder bril blindelings. Vol overgave. Vier ogen zien alleen elkaar, dat is genoeg. Zonder veel zicht op een troebele toekomst geeft dat vertrouwen.

Het huwelijk eindigde heel veel later volgens het huwelijksformulier. Tot de dood ons scheidt. Triest genoeg ging jij als eerste. Op een ochtend werd ik wakker en voelde je koud naast me liggen. Jij die altijd vol warmte was voor de mensen om ons heen was zonder mij, stilletjes uit de tijd gegleden. Zonder een woord van afscheid, zonder een traan is ze bij me weg gegaan. Door de dood overvallen. Een nalatenschap vol ontroering liet ze achter: de rouwtekst, liederen voor de dienst... Had ze het geweten? Had ze het voorvoeld? Is dat wat ze noemen vrouwelijke intuïtie? Waarom liep haar wekker eerder af? Waarom snurkte ik –grote lomperik- op het moment van haar laatste adem, gewoon nog een paar uur verder? Veel vragen, maar antwoord geef je niet meer.

Een verscheurd en gebroken hart is niet te lijmen, het pompt niet meer. Op de ochtend van haar begrafenis voel ik m'n eigen adem stokken....

Op een wolk gezeten zien we onze overschotten in een tweepersoons kist
naar beneden zakken. De familie dekt ons toe met wat scheppen aarde.
Een mooi gebaar.
Zand erover.